

«Вареники-вареники!»

Руданський Степан Васильович

Сидить москаль на прилавку,
Прищурює очі...
Так і знати: москалина
Вареників хоче.
Хоче бідний вареників,
То й ніщо питати!
Та тільки їх по-нашому
Не вміє назвати.
«Хазяюшка, галубушка! —
Став він говорити. —
Свари-ка мне вот энтаво!..»
«Та чого зварити?..»
«Да энтаво... как, бишь, ево
У вас называют?..
Вот, что, знаешь... берут тесто,
Сыром накладывают...»
«Та бог його святий знає,
Що вам, служба, гоже!..
Тісто сиром накладывают...
То галушки, може?..»
«Не галушки, не галушки,
Я галушки знаю...
Свари-ка мне, галубушка...
Все, бишь, забываю...
Уж с глаз долой, так с памяти!..
Вот энтакой бес-то!..
Да знаешь ли, энтак сыр-то,
А на сыре тесто!..»
«Та бог його святий знає
І добрії люди!..
Сир у тісті?.. Хіба, може,
Чи не пиріг буде?»
«Да не пирог, голубушка...
Экая досада!..
Да знаешь ли, туда масла
Да сметаны надо!..»
А вона-то добре знає,
Чого москаль хоче...
Та чекає барабана,
Заким затуркоче.
Як почула барабана...
Слава тобі, боже!
Та й говорить москалеві:

«Вареників, може?..»
Аж підскочив москалина...
Та ніколи ждати.
«Вареники-вареники!»
Та й пішов із хати.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/rudanskyi_stepan_vasyliovych/varenyky_varenyky